

лия; но Цезарь не го послушалъ, безъ да се бои за живота си. За това Силла го лишилъ отъ сана жрецъ, отъ зестрата на жена му и отъ наслѣдството на рода му. Цезарь, за да избѣгне гоненията на Силла, билъ принуденъ да се крие въ разни мѣста въ околноститѣ на Римъ и еднѣжъ, заловенъ отъ една шайка убийци, наети отъ Силла, подкупилъ началника ѝ, Корнелия Фагита, като му далъ 2 таланта (около 10.000 лева), и спасилъ живота си. Между това всеобщото съчувствие къмъ него било толкова силно, че най послѣ Силла, отстъпвайки прѣдъ влиятелнитѣ ходатайства за Цезаря, съгласилъ се да го помилва, като прибавилъ: «Нѣка се изпълни вашето желание, но знайте, че този, помилванието на когото ви искате, нѣкогажъ ще бѣде виновника за загинването на партията на силнитѣ, за която ний заедно се сражавахме, защото, вѣрвайте ме, въ този младъ чловѣкъ се криятъ нѣколко Мариевци» (Суетоний: *Цезарь*). Силла не се излѣгалъ; Цезарь дѣйствително билъ Марий — великъ полководецъ, но съ много по обширенъ воененъ гений, Марий — врагъ на олигархията, но безъ страстна ненавистъ и безъ жестокость, най послѣ Марий — не чловѣкъ на партията си, но чловѣкъ на времето си.

Помилвания Цезарь не искалъ да бѣде равнодушенъ свидѣтель на крвожачното управление на Силла и отишълъ (въ 81 г.) въ Мала Азия, гдѣто намѣрилъ убѣжище при царя на Витиния Никомеда. Наскоро той взелъ участие въ военнитѣ дѣйствия противъ Митридата, като постъпилъ доброволецъ подъ началството на претора Минуция Терма, въ качество на неговъ *контуберналъ* (*contubernales* били млади хора отъ видни фамилии, които състояли при полководеца, били най близки негови

сподвижници и подъ негово ръководство изучавали военното дѣло на практика). Минуций Термъ испратилъ Цезаря при Никомеда, да го склони да съдѣйствува въ обсадата на Митиленъ. Цезарь успѣлъ въ това и лично съдѣйствувалъ за прѣвземанието на този градъ, при което, за спасението живота на единъ римски войникъ, получилъ отъ Терма въ награда граждански венець (*согана civica*). Наскоро слѣдъ това той се върналъ въ Витиния, да защищава тѣжбата на едного отъ довѣрителитѣ си, отъ благодарность за оказаното нему гостоприемство въ Витиния. Но честото му прѣкарвание при двора на Никомеда послужило на враговетѣ му като поводъ за срамни обвинения противъ Цезаря, които отпослѣ проникнали даже въ нѣкои прѣвѣния на римския сенатъ и въ пѣснитѣ на римскитѣ войници, които придружавали Цезаря при триумфа му. Но Цезарь съ негодование опровергалъ тѣзи гнусни обвинения.

Като участвувалъ въ сухопътнитѣ военни дѣйствия, за пръвъ пѣтъ, при обсадата на Митиленъ, той сжщо тѣй за пръвъ пѣтъ взелъ участие и въ военнитѣ дѣйствия, по море — въ флотата на проконсула Сервилия (въ 78 г.), когото било възложено да води войната противъ киликийскитѣ морски разбойници. Но той не стоялъ дълго при Сервилия и, като се научилъ за смъртта на Силла, върналъ се въ Римъ (въ 78 г.). Тукъ той благоразумно се държалъ съвсѣмъ на страна отъ съперничеството на двамата консули Лепида и Катула, като прѣдпочелъ да влияе на общественото мнѣние, публично позорящъ съ думи клеветитѣ на Силла, за да се покаже и ораторъ, и патриотъ. Съ тѣзи цѣль той публично обвинилъ едного отъ тѣзи клевети на Силла, Долабеллъ, бивши консулъ и управитель на Ма-